

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **V.T.T.** nar. ..., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ...
 Zastoupen: Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem, se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
 žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2018 č. j. MV-52197-5/SO-2018

takto:

Žaloba se odmítá.

Žalobci se z účtu Krajského soudu v Plzni k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Klika vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, který bude vyplacen ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 7. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2018 č. j. MV-52197-5/SO-2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 4. 2018 č. j. OAM-2353-10/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 8. 2017 č. j. OAM-2353-1/ZR-2017, vyrozumění o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017 a rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 19. 10. 2017 č. j. OAM-2353-11/ZR-2017. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím bylo dále rozhodnuto tak, že zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 19. 10. 2017 č. j. OAM-2353-11/ZR-2017 se nepromítá a žádost se zamítá. Rovněž nebyl žalobcově žádosti o určení neplatnosti úkonu a žádosti o prominutí zmeškání lhůty přiznán odkladný účinek ve smyslu ust. § 41 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
2. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

3. Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. platí následující: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
4. Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o.s.ř.), ve spojení s § 64 s.ř.s. kdykoliv za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).
5. Z ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. vyplývá, že žaloba je nepřijatelná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
6. Podle § 70 písm. b) s.ř.s. jsou dále ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které jsou předběžné povahy.
7. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.
8. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.
9. Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
10. Dle § 70 písm. b) s.ř.s. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí správního orgánu, která jsou svou povahou předběžná. V dané věci bylo s žalobcem z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve kterém správní orgán rozhodnutím ze dne 19. 10. 2017 č. j. OAM-2353-11/ZR-2017 platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu zrušil. Rozhodnutí bylo žalobci dle správního spisu doručeno dne 3. 11. 2017 a právní moci nabylo dne 21. 11. 2017. Dne 11. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně žalobcovu žádost o určení neplatnosti doručení oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 8. 2017 č. j. OAM-2353-1/ZR-2017, vyrozumění o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017 a rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 19. 10. 2017 č. j. OAM-2353-11/ZR-2017, a žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 7. 2018 č. j. MV-52197-5/SO-2018 nebylo uvedené žádosti o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu a o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu vyhověno.

11. Určením neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 s.ř.s. se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, ve kterém uvedl: „I. O rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“. Nejvyšší správní soud zde stanovil okruh podmínek, které musí rozhodnutí kumulativně splňovat, aby jej bylo možné považovat za rozhodnutí předběžné povahy.
12. Ohledně rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008 č. j. 9 As 88/2007-49, ve kterém je uvedeno: „Rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004 je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“. Tento závěr Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí odůvodnil tak, že „byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.“. Obdobný názor zaujal Nejvyšší správní soud i např. v rozsudku ze dne 10. 12. 2009 č. j. 9 As 47/2009-115, v rozsudku ze dne 10. 12. 2009 č. j. 9 As 48/2009-105 a v rozsudku ze dne 18. 2. 2016 č. j. 4 Azs 11/2016-22. S argumentací uvedenou v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a nemá důvod se od závěrů tam přijatých odchýlit, proto v daném případě rozhodl obdobně.
13. V dané věci soud při posouzení povahy rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 s.ř.s. a o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu dospěl k závěru, že rozhodnutí splňuje výše uvedené podmínky stanovené pro předběžné rozhodnutí. Jednak rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení a o prominutí zmeškání úkonu časově předchází konečnému rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění žalobce, které bylo vydáno až poté, co byla vyřešena otázka doručení a prominutí zmeškání lhůty (meritorní rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 2. 7. 2018 pod č. j. MV-52197-6/SO-2018. Tím je splněna časová podmínka rozhodnutí předběžné povahy.

14. Dále správní orgán v konečném rozhodnutí ve věci zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobce přezkoumal včasnost podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 10. 2017. Při posuzování včasnosti odvolání je správní orgán vázán právě rozhodnutím o žádosti o určení neplatnosti doručení a o prominutí zmeškání lhůty, čímž je splněna věcná podmínka rozhodnutí předběžné povahy.
15. Osobní podmínka rozhodnutí předběžné povahy je taktéž splněna, jelikož adresátem konečného rozhodnutí o odvolání je žalobce, který zároveň žádal o určení neplatnosti doručování a prominutí zmeškání lhůty, tj. osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy.
16. Soud shrnuje, že veškeré podmínky pro posouzení žalobou napadené rozhodnutí jako rozhodnutí předběžné povahy, jsou v dané věci splněny.
17. Zdejší soud tedy na podkladě výše citovaných závěrů uzavírá, že žalobcem napadené rozhodnutí je ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s.ř.s. jako rozhodnutí předběžné povahy vyloučeno. Žaloba je tedy podle ust. § 68 písm. e) s.ř.s. nepřijatelná, a proto soudu nezbylo než ji v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnout (výrok I.).
18. Řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, a soud se tak nemohl zabývat věcnými argumenty v žalobě obsaženými.
19. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první s.ř.s. a contrario).
20. Jelikož byla žaloba odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud ve smyslu ust. § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, tak, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (výrok II.).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., kdy žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. 9. 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu